

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Ι, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1877 ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΑΡΙΘ. 408.

Εσθρ. έτησία 'Αθηνών Δρ. 4.—
 » » 'Επαρχιών » 1.20.
 » » 'Εξωτερικού » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν ὄψ' Ἐργοῦ ἀριθ. 254.
 68 > 264.

Εἰς οὐδένα, ἐκτός τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀναποκριτῶν γέλλεται ἡ ἐφημερίς τῶν «Παιδῶν» ἕνεα προπληρωμῆς.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἡ Ἀρτεμις ἦτο θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Ἰουλ. ἐγράψαμεν. Ὅπως δὲ Ἀπόλλων, οὕτω καὶ ἡ Ἀρτεμις ἦτο ἐπιτηδεῖα εἰς τὸ τοξεύειν καὶ ἔργον αὐτῆς ἦτο τὸ κυνήγιον· παρίστατο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰκονίζουσα ἄλλοτε μὲν τὴν θεὰν τοῦ κυνηγίου, ἄλλοτε δὲ τὴν Σελήνην, καὶ τρίτον ὡς θεὰ τοῦ ἄδου ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐκάτη. Διὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἰδιότητας ἡ Ἀρτεμις εἰκονίζεται τριμορφος, ὡς θέλομεν ἄλλοτε δημοσιεύσει περὶ τῆς Ἐκάτης ὑπὸ τὰς τρεῖς μορφάς της. Ἐνταῦθα θὰ περιγράψωμεν τὴν Ἀρτεμιν ὑπὸ τὴν πρώτην ἰδιότητά της, τ. ἔ. ὡς θεὰν τῆς Γῆς. Ὡς τοιαύτη ἡ Ἀρτεμις ἠγάπα τὰ δάση καὶ τοὺς δρυμῶνας, συνελάμβανε τὰς ἐλάφους τρέχουσα ἢ διεπέρα αὐτὰς διὰ τῶν βελῶν της καὶ ἦτο

ἡ προστάτις τῶν κυνηγῶν. Ὡς θεὰν τοῦ κυνηγίου εἰκονίζον αὐτὴν μετὰ ἐλαφροῦ φορέματος, ὀλίγον πρὸς τὰ ἄνω ὑψομένου καὶ περὶ τὴν ζώνην περισφιγμένου διὰ νὰ πηδᾷ εὐκόλως τοὺς φραγμοὺς καὶ τοὺς θάμνους. Οὕτω

ΑΡΤΕΜΙΣ.

παρίσσειν αὐτὴν ἢ προκειμένη εἰκὼν, εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς κρατοῦσα ἀπὸ τῶν κεράτων ἐλαφρον, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς φέρουσα ἐπὶ τοῦ ὄμου φάρετραν.

Ἡ Ἀρτεμις ἠγάπα τὴν ἀγνίαν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς προστάτις τῶν παρθένων. Εἶχεν ἀκολουθοῦς 60 νόμφας καὶ ἄλλας εἰκοσιν, αἱ ὁποῖαι ἐφρόντιζον περὶ τῶν ὄπλων τοῦ κυνηγίου. Αἱ νόμφαι ἄφειλον νὰ φυλάττωσι τὴν σωφροσύνην καὶ παρθενίαν των, ἄλλως βαρῦτατα ἐτιμωροῦντο ὑπὸ τῆς θεᾶς καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἐλάχιστον καὶ ἀκούσιον ἀμάρτημα.

Ἡ Ἀρτεμις ἐκαυχᾶτο διὰ τὴν ὠραιότητά της καὶ δὲν ὑπέφερε καμμίαν ἄλλην καυχωμένην ὅτι ἦτο ὠραιότερα αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἔ-

φόνευσε τὴν Νιόβην, ἥτις ὑπερφηανεύθη, ὅτι ἦτο ὠραιότερα αὐτῆς. Καθὼς εἰς τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπεδίδeto ὁ θάνατος τῶν ἀρρένων, οὕτω διὰ τῶν βελῶν τῆς Ἀρτέμιδος ἐπῆρχeto ὁ θάνατος τῶν παρθένων καὶ τῶν γυναικῶν.

Ἡ Ἀρτεμις ἐλατρεύeto πολλαχού τῆς Ἑλλάδος. Ὁ περιφημώτατος ναὸς αὐτῆς ἦτο ὁ ἐν Ἐφέσῳ, ὅστις κατετάσseto εἰς τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου. Τὸν ναὸν τοῦτον ἔκαυσε ὁ Ἡρόστρατος, καθ' ἣν νύκτα ἐγεννήθη ὁ μέγας Ἀλέξανδρος.

Ἐρὰ εἰς τὴν Ἀρτεμιν ἐκ μὲν τῶν ζώων ἦσαν οἱ κύνες, αἱ ἔλαφοι, αἱ γάται καὶ αἱ αἶγες· ἐκ δὲ τῆς Γῆς αἱ πηγαί, τὰ λειβάδια καὶ τὰ δάση.

Ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ θὰ ἐξιστορήσωμεν τὸν βίον τῆς Νιόβης καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατον τῶν τέκνων αὐτῆς, φονευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, διότι ἐτόλμησεν ἡ μήτηρ αὐτῶν νὰ ὑπερφηανεύη πρὸς τὴν Ἀθῶν διὰ τὰ πολλὰ τέκνα τῆς.

ΠΕΡΙ ΙΝΔΙΩΝ.

Πρὸς νότον τῆς Ἀσίας εἰς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν ἐκτείνεται μεγάλη τις χερσόνησος, καλουμένη Ἰνδική, εἴτε Ἀνατολικαὶ Ἰνδίαί, αἵτινες ἤδη ἀποτελοῦσι μέρος τῆς εὐρείας Βρετανικῆς αὐτοκρατορίας.

Τὰ μεγάλα κράτη τῆς Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Ἰσπανίας φαίνονται μηδαμινὰ συγκρινόμενα πρὸς τὴν μεγάλην ταύτην χώραν, διότι εἶναι πολὺ μεγαλειτέρα ὅλων τούτων ὀμοῦ, ἔχουσα ἔκτασιν 1800 μιλίων καὶ παράλια ὑπὲρ τὰς 4,000 μιλίων μακρά.

Οὐ μόνον δὲ ἡ χώρα εἶναι ὑπερμεγέθης ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ κατ' ἀναλογίαν εἶναι μέγιστα. Οὕτω λ.χ. ἔχει τρεῖς ποταμοὺς, ἕκαστον τῶν ὁποίων τὸ μήκος εἶναι μεγαλειτέρον τῶν 3,000 μιλίων—ἀπεράντους ἐρήμους κεκαλυμμένας ὑπὸ ἄμμου, ὅρη τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ εἶναι κεκαλυμμένας ὑπὸ θινηκοῦς χιόνος, ἐνῶ αἱ ἐκτεταμέναι πεδιάδες τῆς κατοικοῦνται ὑπὸ 300 περίπου ἑκατομμυρίων ψυχῶν!

Ἡ ἱστορία τῆς χώρας ταύτης εἶναι πολὺ περίεργος καὶ διδακτικῆ. Πολλοὺς αἰῶνας π. Χριστοῦ διάφοροι βάρβαροι φυλαὶ εἰσέβαλον εἰς τὰς Ἰνδίας ἐκ τοῦ βορειανατολικοῦ μέρους τῆς Ἀσίας καὶ ἡ ἐξεδίωξαν ἢ ὑπεδούλωσαν τοὺς

αὐτόχθονας, ἐγκατασταθέντες αὐτοὶ εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

Ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀπογόνων τῶν κατακτηθέντων αὐτοχθόνων ὑπάρχουσι μέχρι τῆς σήμερον εἰς τινα μέρη τῶν Ἰνδιῶν, ἀλλ' εἶναι πολὺ κατώτεροι κατὰ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς κατοίκους τῆς χώρας, καὶ τοσοῦτον ἐξηχραιωμένοι, ὥστε μικρὸν τι διαφέρουσι τῶν ἀλόγων ζώων, ἐνῶ οἱ κατακτηταί των, οἱ κυρίως λεγόμενοι Ἰνδοὶ (Hindoos) πῦξησαν εἰς δύναμιν καὶ πλοῦτον καὶ ἐβασίλευσαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας μὲ πολλὴν ἡσυχίαν.

Ὁ κώδικς τοῦ Μαρῶ εἶναι συλλογὴ νόμων γραφέντων περὶ τὸν ἔνατον πρὸ Χρ. αἰῶνα καὶ θεωρεῖται ὡς θεόπνευστον βιβλίον. Ἐξ αὐτοῦ δὲ μανθάνομεν τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Κατὰ τὸν κώδικα τοῦτον οἱ Ἰνδοὶ διηροῦντο εἰς τέσσαρας τάξεις, ἧτοι 1) τοὺς Βραχμῆνας οἵτινες, ὡς ἱστορεῖται, ἐξῆλθον ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θεοῦ Βράμα καὶ ἀπετέλουν τὴν τάξιν τῶν ἱερέων 2) τοὺς Κασατρίγας, οἵτινες ἐξῆλθον ἐκ τῶν ὄμων τοῦ Βράμα καὶ ἀπετέλουν τὴν τάξιν τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐν γένει τῶν πολεμιστῶν 3) τοὺς Βασίϊας, οἵτινες ἐξῆλθον ἐκ τῶν μηρῶν τοῦ Βράμα, καὶ εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν ἀνήκον πάντες οἱ μετερχόμενοι τὸ ἱατρικόν, νομικὸν καὶ ἐμπορικὸν ἐπάγγελμα 4) τὴν τῶν Σούδρων, οἵτινες ἐξῆλθον ἐκ τῶν ποδῶν τοῦ Βράμα καὶ ἀπετέλουν τὴν τάξιν τῶν χειρωνακτῶν, οἵτινες κατεγίνοντο εἰς πάσας τὰς τέχνας, αἵτινες ἦσαν ἀπηγορευμένοι εἰς τὰς ἄλλας τρεῖς τάξεις.

Οὐδεὶς ἀνήκων εἰς μίαν τῶν τάξεων τούτων δύναται ν' ἀλλάξῃ τὴν κοινωνικὴν του θέσιν, διότι κατὰ τὸν Ἰερὸν κώδικα ὁ Θεὸς ἔχει δρῖσει εἰς ἕκαστον τὴν οἰκίαν θέσιν καὶ εἶναι ἀμάρτημα νὰ τὴν μεταβάλῃ. Ὑπάρχουν δὲ τῶσοι εἰδικοί κανόνες καὶ ἐθιμοταξίαι εἰς ἕκαστην τάξιν, ὥστε ἀποτελοῦν φραγμὸν ἀδιάρρηκτον καὶ ἀνυπέβλητον εἰς τὸν θέλοντα νὰ μεταβῇ ἀπὸ μῆς εἰς ἄλλην τάξιν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΟΥ.

Ἐν Λονδίῳ τῇ 18ῃ Ἰουλίου 1877.

Πρὸς τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστὰς τῆς Ἐφημερίδας τῶν Παίδων.

Ἀγαπητοί μου φίλοι.

Ἰποθέσεις σπουδαῖαι με ἐκάλεσαν μακρὰν τῆς ἀγαπητῆς πατρίδος καὶ οἰκογενείας μου καὶ με κρατοῦσιν εἰσέτι εἰς τὴν μητρόπολιν ταύτην τοῦ κόσμου — ἐλπίζω ὁμως, ὅτι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων δὲν θὰ ζημιωθῶσιν ἐκ τῆς προσκαίρου ἀπουσίας τοῦ συντάκτου τῆς.

Τόσα πολλὰ ἀξιοπεριέργα καὶ ὠφέλιμα εἰς πάντα ἄνθρωπον, μάλιστα δὲ εἰς μικρὰ παιδία ὑπάρχουσιν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὥστε ὅχι μόνον ἀπὸ ξένης χώρας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἀγγλίας ἔρχονται πολλοὶ διὰ νὰ τὰ ἴδωσιν· εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται μου θὰ εὐχαριστοῦντο πολὺ ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἐπίσκεψιν. Ἐπειδὴ ὁμως τοῦτο εἶναι ἀδύνατον διὰ πολλοὺς λόγους, θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς περιγράψω τινὰ τῶν ἀξιοπεριέργων τούτων ἀντικειμένων, ἐλπίζων, ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε καὶ ὠφεληθῆτε, ἐκ τοιαύτης τινὸς περιγραφῆς.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον προσβάλλει τὴν ὄρασιν τοῦ ξένου εἶναι τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀμαξῶν, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται εἰς ἀέναον κίνησιν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης συγκρούσεως, ἢ δυσκολίας.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ πληθυσμὸς εἶναι μέγας, τρεῖς φορές μεγαλείτερος ὅλου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν νήσων, αἱ συνήθειαι ἀμαξῶν δὲν εἶναι ἀρκεταὶ πρὸς μεταφορὰν τῶν ἀνθρώπων ἀφ' ἐνὸς μέρους τῆς πόλεως εἰς ἄλλο. Ὅθεν ὑπάρχουσιν ἐν χρήσει δύο ἄλλοι τρόποι μεταφορᾶς.

1) Ὁ διὰ σιδηροδρόμων, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ ἀμαξῶν σύρονται ὑπὸ ἵππων· οὗτοι οἱ σιδηροδρόμοι εἶναι μόνον εἰς τὰς πλατείας ὁδοὺς, ὅπου δὲν ἐμποδίζεται δι' αὐτῶν ἡ κίνησις τῶν κοινῶν ἀμαξῶν καὶ λεωφορείων.

2) Ὁ διὰ σιδηροδρόμων, ὅπου ἀντὶ ἵππων μεταχειρίζονται ἀτμομηχανὰς διὰ νὰ σύρωσι τὰς μεγάλας καὶ βαρεῖας ἀμαξᾶς, αἱ ὁποῖαι φέρουσι τοὺς ἐπιβάτας. Οἱ σιδηροδρόμοι οὗτοι εἶναι εἴτε ὑπεράνω τῶν οἰκιῶν, εἴτε ὑπὸ τὸ ἔδαφος — οἱ πρῶτοι ὠνομάζονται *φραεῖροι*, οἱ δεῦτεροι *υπόγειοι*. — Οἱ τελευταῖοι οὗτοι δὲν προξενοῦσι καμμίαν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ταξιδεύοντα δι' αὐτῶν, διότι τὸ ταξείδιον ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον γίνεται εἰς τὸ σκότος, ἐκάστη δὲ ἀμαξα φωτίζεται διὰ λύχνου· ἀλλ' ἡ εὐχαρίστησις διὰ τῶν ἐναερίων σιδηροδρόμων εἶναι μεγάλη, ἰδίως κατὰ τὰς ἐσπέρας, ὅταν ὕλαι αἱ

ὁδοὶ ἴναι φωτισμέναι με φωταερίου διότι φαίνονται ὡς νὰ ταξιδεύη τις ὑπεράνω ἀπείρων λυχνιῶν, βλέπων τοὺς ἀνθρώπους βαδίζοντας διὰ τῶν ὁδῶν ὡς πιγμαίους!

Μετὰ τοὺς σιδηροδρόμους ἔρχονται τὰ διάφορα μουσεῖα, ὅπου εὐρίσκονται συνηθροισμένα παντοῖα φυσικὰ καὶ τεχνητὰ ἀντικείμενα· ὡς λ. χ. εἰκόνες, ἀγάλματα, ὄρυκτά, νομίσματα, ἀπολιθώματα ζῶων καὶ φυτῶν, καὶ ταριχευμένα ζῶα, πτηνὰ, ἔρπετά καὶ ἰχθῆς.

Τὸ κυριώτερον τούτων, τὸ καὶ μέγιστον καὶ πλουσιώτατον καθ' ὅλον τὸν κόσμον, εἶναι τὸ λεγόμενον Βρετανικόν, ὅπου εὐρίσκει τις συνηθροισμένα διὰ πολλῶν χρημάτων κάλλιστα καὶ σπανιότατα ἀντικείμενα. Εἰς τὸ μουσεῖον τοῦτο εἶναι ἐναποτεθειμένα καὶ τὰ *Ἑλγίνεια* λεγόμενα *μάρμαρα*, ἧτοι τὰ ὠραῖα ἀνάγλυφα, τὰ ὁποῖα ὁ λόρδος Ἑλγίν ἀφήρσεν ἐκ τοῦ Παρθενῶνος τῆς ἐν Ἀθήναις ἀκροπόλεως καὶ τὰ ἐπώλησεν εἰς τὸ μουσεῖον τοῦτο, ἀντὶ μεγάλης χρηματικῆς ποσότητος. Κεκλεισμένα εἰς μίαν τῶν εἰσωγείων αἰθουσῶν τοῦ Μουσείου, ἴστανται μάρτυρες διηνεκεῖς τῆς πεπολιτισμένης βαρβαρότητος, ἧτις ἀπέκοψεν αὐτὰ ἀπὸ τῆς οἰκείας τῶν θέσεως ἐν τῷ ἀμμιήτῳ ἐκείνῳ προίοντι τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλοφυΐας καὶ τέχνης. — Εἶναι ὡς ἄνθη ἐξωτικά, τηρούμενα ὑπὸ ὑελίνους οἰκίσκου, ἵνα μὴ ἀμαυρωθῶσιν ὑπὸ τῆς ζοφερᾶς ἀπμοσφαίρας τοῦ Λονδίνου — ὡς νέοι εὐεεῖδες κρατούμενοι μακρὰν τοῦ λαμπροῦ καὶ περικαλλοῦς στερεώματος τοῦ πατρῷου ἐδάφους.

«Δὲν ἀμφισβᾶλλω, — εἶπον στραφεῖς ποτε πρὸς κυρίαν τινὰ θαυμάζουσαν τὴν τέχνην τῶν ἀμμιήτων τούτων ἔργων τοῦ Φειδίου, — ὅτι θὰ ἔλθῃ ποτὲ καιρὸς, καθ' ὃν τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος θὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ λείψανα ταῦτα τῆς προγονικῆς Εὐκλείας τῆς.» — «Ἐλπίζω, — εἶπεν ἐκείνη, — διότι καὶ δίκαιον εἶναι, ὡς ἀρπαγέντα, καὶ ἐκεῖ μόνον εἶναι ὁ κατάλληλος αὐτῶν τόπος.»

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἢ εἰσοδος εἰς τὸ Μουσείον τοῦτο ἦτο ἐλευθέρη, δηλ. ἀνευ πληρώμας καὶ κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς περὶ τὰς 80 χιλιάδας ἀνθρώπων τὸ ἐπισκέφθησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην! μεταξὺ αὐτῶν ἦμην καὶ ἐγὼ καὶ μετὰ πολλῆς εὐχαρίστησεως εἶδον μεταξὺ τοῦ πλῆθους ἀπειρα παιδία περιφερόμενα καὶ θεωροῦντα τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα ἀντικείμενα τὰ ἐκεῖ ἐκτεθειμένα. Ἐξ ὅλων δὲ τὰ ταριχευμένα πτηνὰ ἐφαίνοντο

ὅτι εἴλυον τὴν προσοχὴν τῶν περισσοτέρων, ἕνεκα τῆς ποικιλίας καὶ ὠραιότητος τῶν χρωμάτων καὶ τοῦ σχήματος αὐτῶν. Ἄλλὰ καὶ τὰ διάφορα εἶδη τῶν τετραπόδων δὲν εἶναι ἐλιγώτερον περιέργου. Ἄλλὰ θὰ μὲ ἀπέλιπεν ὁ χρόνος, ἂν ἐπεχείρουν νὰ περιγράψω καὶ μόνον τὰ κυριώτερα τῶν περιέργων ἐκείνων. Ὅθεν θὰ μεταβῶ εἰς ἕτερον εἶδος ἀξιοθεάτων πραγμάτων — καὶ τοῦτο εἶναι οἱ ζωολογικοὶ καὶ ἱχθυολογικοὶ κήποι καὶ τὰ ἀνθοκομεία. Μεταξὺ τῶν πρώτων ὁ ζωολογικὸς κήπος τοῦ Λονδίνου εἶναι ὁ μέγιστος καὶ κάλλιστος ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐκεῖ βλέπει τις πολλὰ ζῶα καὶ πτηνὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα μετεφέρθησαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου — Ἐλέφαντας, Καμηλοπαρδάλεις Ῥινοκέρους, Ἱπποπόταμους, Λέοντας, Τίγρεις, Γαῖνας, Ἄρκτους, καὶ αὐτὰς τὰς ποδικὰς, διάφορα εἶδη ἀετῶν, πολλὰ εἶδη πτηνῶν, πάμπολλα εἶδη ψιτακῶν (παπαγάλων) τὰ φαρμακερώτατα εἶδη τῶν ὄφρων, ἀγριοχοίρους, λύκους, ἀλώπεκας καὶ ἄπειρα ἄλλα σπάνια καὶ ἀξιοπεριέργου ζῶα, πτηνὰ καὶ ἔρπετά, τὰ ὁποῖα περιποιούνται μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ μεγάλα ἐξόδα· τὰ ἐξόδα ταῦτα ἀπαντῶνται διὰ τῆς πωλήσεως τῶν εἰσητηρίων, τὰ ὁποῖα οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν κήπον πρέπει νὰ ἀγοράσωσιν εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου.

Μεταξὺ τῶν περιεργωτέρων, τὰ ὁποῖα εἴλυον εἰς ἑαυτὰ τὸν περισσότερον κόσμον, εἶναι αἱ φῶκαι, οἱ ἐλέφαντες, οἱ ἱπποπόταμοι καὶ οἱ πίθηκες. Ἄλλὰ περὶ τούτων θὰ εἶπω ὀλίγα εἰς τὴν ἐπομένην μου ἐπιστολὴν, Θεοῦ θέλοντος. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ εὐχομαι εἰς ὑμᾶς μὲν ὑγίαν, φρόνησιν δὲ εἰς τοὺς ἡγήτορας τοῦ ἔθνους μας περὶ τὰ βουλευματὰ των εἰς τὰς κρίσιμους ταύτας περιστάσεις.

ΓΝΩΜΑΙ ΑΡΧΑΙΩΝ.

(18α φιλιάδιον Ἰουνίου)

Ὁ Στράβων, εἰς τῶν μεγίστων γεωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς τὸ 19ον ἔτος π. Χ. ἐδόξαζεν, ὅτι ἡ Γῆ ἦτο σφαιροειδής, ἀλλὰ τὴν ἐθεώρει ὡς τὸ ἀκίνητον κέντρον τοῦ Σύμπαντος. Τοὺς ἀστέρας καὶ τὴν σελήνην ἐθεώρει ὡς μετέωρα, τρεφόμενα ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τῆς θαλάσσης, καὶ ἰσχυρῶς ἐπίστευεν, ὅτι κἀνὲν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου δὲν ἦτο κατοικη-

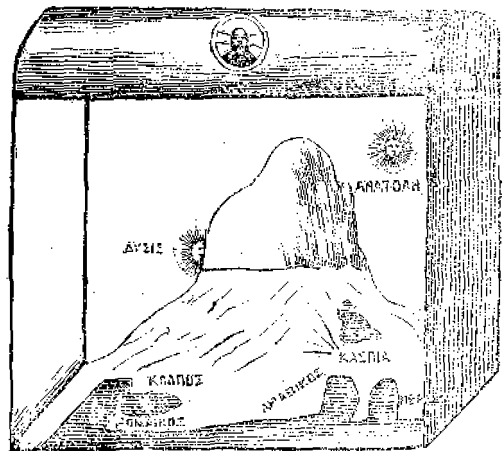
μένον, εἰμὴ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἦσαν γνωστὰ εἰς τοὺς ἀρχαίους.

Τὸ σχῆμα τοῦ κατοικημένου κόσμου ἐπίστευεν, ὅτι ἦτο ὅμοιον μὲ ὠρολόγιον, ἔχον μῆκος ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς 70,000 στάδια (περίπου 8,000 μίλια) πλάτος δὲ οὐχὶ ἐλιγώτερον τῶν 30,000 σταδίων (3000 μιλίων) καὶ ὅτι περιωρίζετο ὑπὸ ἀκατοικητῶν χωρῶν ἀφ' ἑνὸς μὲν καθ' ὑπερβολὴν θερμῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ψυχροτάτων.

Ὁ κατοικημένος κόσμος κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Στράβωνος ἦτο μακρότερος ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, καὶ βραχυτέρος ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον. Ὅθεν καὶ αἱ ὀνομασίαι μῆκος καὶ πλάτος.

Κατὰ τὸν πέμπτον, ἕκτον καὶ ἑβδομον μ. Χρ. αἰῶνα ἡ ἐπιστήμη ἔκαμιν ὀλίγα· προόδους ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τῆς Γῆς· οἱ Πατέρες ὁμῶς τῆς Ἐκκλησίας κατεφέροντο κατὰ τῆς ἰδέας τοῦ ὅτι ἡ Γῆ ἦτο σφαιροειδής ὑποστηρίζοντες τὴν γνώμην των ἐκ τῆς Γραφῆς.

Κατὰ τὸ 535 μ. Χ. Κοσμάς ὁ ἑπώνομασθεὶς Ἰνδοπλευστής, διότι ἐταξείδευσεν εἰς τὰς Ἰνδίας, συνέγραψε βιβλίον καλούμενον «Χριστιανικὴ Τοπογραφία», εἰς τὸ ὁποῖον διασχυρίζεται ὅτι ἡ Γῆ εἶναι τετράγωνος, στερεὰ δὲ τεί-

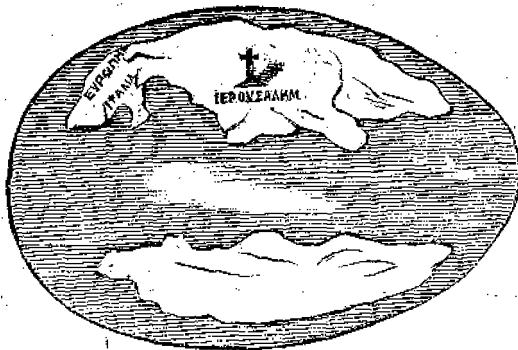
χῆ ὑποστηρίζουσι τὸν οὐρανόν. Προσεπάθησε δὲ νὰ καθυποβάλλῃ εἰς μεθοδικὴν τινὰ μορφήν τὰς γνώμας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν κατὰ τὰς Ἀγίας Γραφάς· ἔκαμε δὲ καὶ χάρτην τοῦ κόσμου, τὴν ἐξῆς περιγραφὴν τοῦ ὁποῦ χρεωστοῦμεν εἰς τὸν γάλλον Φλαμπαρίωνα.

«Κατὰ τὸν Κοσμῶν καὶ τὸν χάρτην τοῦ κό-

σμου του, ή κατοικημένη γή είναι επιφάνεια επίπεδος· ἀλλ' ἀντί νά ἦναι δίσκος, ὅπως θεωρεῖτο εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θάλατος, ἔχει σχῆμα παραλληλογράμμου, τοῦ ὁποῖου αἱ μακρὰ πλευραὶ εἶναι δις μακρότεραι τῶν βραχυῶν, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ὡς πτηνὸν εἰς κλωβίον.

«Τὸ παραλληλόγραμμον τοῦτο περικυκλοῦται ὑπὸ τοῦ ὠκεανοῦ, ὅστις εἰσορᾷ εἰς αὐτὸ διὰ τεσσάρων κόλπων, τοῦ τῆς Μεσογείου, τῆς Κασιᾶς θαλάσσης, καὶ τοῦ Περσικοῦ καὶ Ἀραβικοῦ Κόλπου.

«Πέρα τοῦ ὠκεανοῦ καθ' ἕλας τὰς διευθύνσεις ὑπάρχει ἄλλη ἡπειρος, εἰς τὴν ὁποῖαν ἄν-

θρωπος δὲν δύναται νά φθάσῃ, ἀλλ' ἐν μέρος τῆς ὁποίας ἐκατοικεῖτό ποτε ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο θέτει τὸν ἐπίγειον Πυράθεισον καὶ τοὺς τέσσαρας ποταμοὺς, οἵτινες ἐπότιζον τὴν Ἔδμ.

«Μετὰ τὴν πτώσιν ὁ Ἀδὰμ ἐξεδιώχθη τοῦ Παραδείσου, ἀλλ' αὐτὸς καὶ οἱ ἀπόγονοί του ἔμενον εἰς τὰ παράλια τῆς ἡπείρου ἐκείνης ἕως οὗ ὁ κατακλυσμὸς μετέφερε τὴν κιβωτὸν εἰς τὴν ἡμετέραν Γῆν!

«Εἰς τὰς τέσσαρας ἐξωτερικὰς πλευρὰς τῆς ἡπείρου ταύτης ὑψοῦνται τέσσαρα κατακάθετα τείχη, τὰ ὁποῖα τὴν περιβάλλουν καὶ ἐνοῦνται εἰς τὴν κορυφὴν, σχηματίζοντα θόλον, οἱ δὲ οὐρανοὶ εἶναι ἡ δόμος, εἴτε τὸ καπάκι, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ περιέργου τούτου οἰκοδομήματος!

«Κατὰ τὸν κύρ. Κοσμῶν λοιπὸν ὁ κόσμος ἦτο ὁμοῖος μὲ κιβώτιον μακρουλὸν, διηρέτο δὲ εἰς δύο μέρη. Τὸ πρῶτον, ἡ κατοικία τῶν ἀνθρώπων, ἐβθάνεν ἀπὸ τῆς γῆς μέχρι τοῦ στερεώματος, ὑπεράνω τοῦ ὁποῖου αἱ ἀστέρες ἐκτελοῦν τὰς περιστροφὰς τῶν ἐκεῖ κατοικοῦν οἱ ἄγγελοι, οἵτινες δὲν δύνανται νά ἀνέλθωσιν ὑψηλό-

τερον. Τὸ δεύτερον ἀνέρχεται ἀπὸ τοῦ στερεώματος μέχρι τοῦ ἄνω θόλου, ὅστις στέφει αὐτὸ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἀπολύγει τὸ Σύμπαν. Εἰς τὸ στερέωμα τοῦτο εἰδεύονται τὰ ὕδατα τοῦ στερεώματος.

«Ὁ Κοσμῶς δικαιολογεῖ τὸ σύστημα τοῦτο κηρύττων, ὅτι κατὰ τὰ δόγματα τῶν Πατέρων καὶ τῶν Ἑρμηνευτῶν τῆς Γραφῆς, ἡ Γῆ εἶχε τὸ σχῆμα τῆς σκηνῆς, τὴν ὁποῖαν ὁ Μωϋσῆς κατασκεύασεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἡ ὁποία ὁμοιάζε μὲ κιβώτιον μακροσκελές, δύο φορές μακρότερον τοῦ πλάτους του.

«Ὁ Κοσμῶς προσθέτει, ὅτι ὁ Θεὸς δημιουργῆσας τὴν Γῆν, δὲν τὴν ἐστήριξεν εἰς κἀνὲν πρᾶγμα. Ἐπομένως αὕτη κρατεῖται διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, τοῦ ποιήσαντος καὶ συγκρατοῦντος τὰ πάντα διὰ τοῦ λόγου τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΑΜΟΥΗΛ ΚΑΙ Ο ΓΕΡΩΝ ΗΛΕΙ

(Α'. Σαμουὴλ β')

Ἐξ ὅλων τῶν βιογραφιῶν, τὰς ὁποίας εὐρίσκομεν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἡ τοῦ προφήτου Σαμουὴλ εἶναι ἡ καλλίστη καὶ διδακτικωτάτη.

Ὁ Σαμουὴλ ἦτο τὸ πρῶτον τέκνον εὐκαταστάτου τινὸς Ἰουδαίου, ὀνομαζομένου Ἐλκανὰ καὶ τῆς δευτέρας αὐτοῦ γυναίκης Ἄννας· ἐδωρήθη δὲ εἰς αὐτοῦ παρὰ Θεοῦ εἰς ἀπάντησιν τῶν θερμῶν δεήσεων τῆς Ἄννας.

Πρὶν εἰσέτι γεννηθῆ ἡ μήτηρ του τὸν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Κύριον, καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν ἐμεγάλωσεν ἀρκετὰ, ὥστε νά δύναται νά κάμνη μικρὰς τινὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν Σηλῶ, ἡ μήτηρ του τὸν ἔφερεν ἐκεῖ καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὸν Ἱερέα Ἡλεὶ, καὶ ἐκεῖ ἔμενε πλησίον του ὡς ὑπέρτης τοῦ ναοῦ.

Ἄν καὶ παιδίον μικρὸν, εἶχε διδαχθῆ παρὰ τῆς μητρὸς του νά ἀγαπᾷ καὶ νά σέβεται τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ἔνεκα δὲ τῆς εὐσεβείας του, ὁ Θεὸς τὸν ἠνόησε καὶ τὸν ἠγάπησε καὶ τὸν ἠλόγησεν, ἀρχίζων νά φανερώνηται εἰς αὐτὸν δι' ὀραμάτων ἐξ αὐτῆς τῆς παιδικῆς ἡλικίας του.

Ἀφοῦ δὲ ἠλικιώθη ἐγένετο μέγας παρὰ Θεοῦ καὶ μεταξὺ τοῦ ἔθνους του, ἐκυβέρνησε δὲ τὸν Ἰσραὴλ, ὡς Κριτὴς ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ ἀκόμη

ἀφοῦ κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ ἔχρισε τὸν Σα-
ουὺλ βασιλεῖα ἐκπολοῦθαι νὰ ἦναι ὁ προφήτης
τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ἰσχυρὸς ἀνὴρ τοῦ Ἰσραὴλ.

Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ Σαμουὴλ εἶναι σειρά τα-
πεινῆς ὑποταγῆς καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸν
Κύριον. Εἰς τὸν Σαμουὴλ ἀποδίδεται καὶ ἡ
ἐξουσία τῶν σχολείων τῶν προφητῶν, κυρι-
ώτερα τῶν ὁποίων ἦσαν τὸ ἐν Βαμβᾶ καὶ Ἰε-
ριχῶ, εἰς τὰ ὁποῖα ἐξεπαιδεύοντο νέοι, προω-

ρισμένοι διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κηρύττειν καὶ
ἐξηγεῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν λαόν.

Ἡ ἱστορία τοῦ Σαμουὴλ μᾶς διδάσκει διὰ
φορα ὥρατα μαθήματα ὅθεν προτρέπομεν πάν-
τας τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας νὰ ἀνοίξωσι
τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ ν' ἀναγνώσωσι τὸ Πρῶ-
τον καὶ Δεύτερον Βιβλίον τοῦ Σαμουὴλ, ὅπου
εδείχεται ὅλη ἡ βιογραφία τοῦ μεγάλου ἐκεί-
νου Κριτοῦ καὶ προφήτου.

Ὁ γέρον Ἡλεὶ καὶ ὁ μικρὸς Σαμουὴλ.

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΠΑΙΔΙΩΝ.

Ἡ Εὐπειθεια τῶν παιδιῶν εἰς τοὺς γονεῖς τῶν εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγάλας ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι ἐκφράζουν τὸ σέβας τῆς καρδίας των

γνώσται, τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν εἰς αὐτὴν περιστάται μέγα δαμάτιον οἰκίε με δίδωρα οἰκιακὰ ἐπιπλα, ἀλλ' ἐκείνο, τὸ θεατὸν θέλει τὴν δρασιν καὶ συγχρόνως συγχίνει τὴν καρδίαν τοῦ θεατοῦ εἶναι τοῦτο, ὅτι νήπιον

Ἡ μικρὴ Μαργαρίτα καὶ ὁ ἀδελφός της.

ἢ τὴν χαρὰν τῆς ψυχῆς των, ὅταν ἀπακοῶ-
σιν εἰς Ἐκείνον, ὅστις εἶπε «τίμα τὸν πατέρα
σου καὶ τὴν μητέρα σου», καὶ εἰς τοὺς ἀγαθοὺς
γονεῖς των. Παρατηρήσατε, μικροὶ μου ἀνα-

φαίνεται κοιμώμινον ἐντὸς κοιτίδος, (κούνιας)
μικρὸν δὲ κοράσιον, ἂν καὶ ἐπ' οὐδενὸς βλέπ-
μενον, ἐκτελεῖ ἅλην τὴν διαταχθεῖσαν εἰς αὐτὸ
ἐργασίαν, ἥτοι κάθηται ἤσυχον ἐπὶ θρανίου

και έχει τον πόδα του επί του κάτω άκρου της κοιτίδας έτοιμον να κούνησῃ τὸ μωρὸν ἐάν κλαύσῃ· ἀφ' ἐτέρου δὲ διὰ τῶν χειρῶν του πλέκει τὸ ἐργόχειρον αὐτοῦ, φαίνεται δ' ὅτι ἔχει προσπλωμένους· και νοῦν· και ἀφθαλμοὺς εἰς τὰ ἔργα του ταῦτα.

Ἰπάρχει δυστυχῶς γενικὴ σχεδὸν ἰδέα, ὅτι τὰ μικρὰ παιδία δὲν δύνανται νὰ ἦναι χρήσιμα εἰς οἰκογενειακὰς ὑπηρεσίας, ἀλλ' ὁμῶς παρετηρήθη, ὅτι τὰ εὐσεβῶς ἀνατρεφόμενα εἶναι πολὺ χρησιμώτερα εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας παρ' ὅσον· κοινῶς νομίζουσιν οἱ ἄνθρωποι.

Τὸ εὐπειθὲς παιδίον εἶναι ἐξάπαντος ἡ χαρὰ τῆς μητρὸς του, ὁ στολισμὸς τῆς οἰκογενείας του και τὸ παράδειγμα εἰς τὰ λοιπὰ τῆς οἰκογενείας τέκνα· μιμνήσθε, λοιπὸν, μικροὶ τοῦ παιδὸς, τὴν διαγωγὴν τῶν εὐπειθῶν και ἐργατικῶν παιδίων, ἐάν θέλετε νὰ ἦσθε εὐτυχεῖς σεις και νὰ κάμετε και τοὺς γονεῖς σας τοιοῦτους.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Δοὺ συλλαβαὶ μὲ τέσσαρα γράμματα μ' ἀπαρτίζου, Κίλα τραχὺία τέσσαρα ἄλλα ἀμοῦ ἀξίζου, Μεγάλως συνετέλεσα πρὸς ὑσότηται τὰ ἔχονταν, Ὁργανῶν πάντων και μὴ σὺδ Σόμπαν ὑπαρχόντων. Κι' αὐτὴν τὴν γῆν πληρῶ σχεδὸν και ὅλην περιβάλλω, Και συγχρατῶ τὰ ἐν αὐτῇ και πανταχοῦ εἰσβάλλω. Εἶμ' ἐντελῶς ἀπλούστατον, πλὴν χρησίμον συγχρόνως, Αἰὸ εὐρίσκωμαι παντοῦ προχείρως και ἀφθόνως. Δὲν δύνανται ὁ ἄνθρωπος ἀνευ ἐμοῦ νὰ ζήσῃ, Οὐδ' ἄγθος, δένδρον, ἢ φυτόν σὴν γῆν μας νὰ βλαστήσῃ. Κι' εἰ ἄνθρωποι, και οἱ ἰχθύες, τὰ τε πτηνὰ και κτήνη, Ζῶντα και ἐρεπτά και τῶν ἐντόμων σμήνη, Ὡς και τὰ δένδρα, τὰ φυτὰ κι' ὅ,τι ἡ γῆ βλαστήσῃ. Κι' ὅ,τι καλὸν κι' ὠφέλιμον γεννᾷται και ἀξάνῃ, Πάντα και πάντες ὑπ' ἐμοῦ προάγοντ', ὠφελοῦνται, Στήριζοντ' ἐνισχύονταί κι' οὕτω διατηροῦνται. Καθ' ὅλα εἶμαι χρήσιμον, καθ' ὅλα ἀναγκαῖον, Κ' εἰς ἐξώταυ συνετέλω, ἀλλ' ὁμως περιπλέον. Ἄν ποτε λείψω ἐκ τῆς γῆς, παραχωρήσει θεῖα, Τὰ πάντα θὰ ἀπολεσθῶν, ὡς ἐν τῇ συντελείᾳ. Ἐγὼ και ἰδιότητας λαμπρὰς και θαυμασίας, Μεγάλως σπουδαϊότητος, τῶνται ἐξαισίας. Συχνάκις μεταβάλλομαι κι' ἀλλάσσω τὴν μορφήν μου, Ὡς και τὸ σχῆμα και αὐτὴν χροῖάν τὴν ἰδικήν μου. Ποτὲ μὲ βλέπειτ' ἀπαλὸν, ὡς μαλακὸν βαμβάκι, Ποτὲ δ' ὡς μάρμαρον σκληρὸν κι' ὡς βράχου κομματάκι. Ποτὲ δ' εἶμαι διάφανος, ἢ κι' ἀφανὲς πολλάκις, Ἄτριμῶδες, νεφελοειδὲς και ὡς ἀήρ συχνάκις. Πλὴν οὐδὲν τούτων γίνεται ἀλόγως ἀβαιαίρτως, Κατὰ δὲ νόμους φυσικοὺς γίνονται πάντ' εὐθέτως. Ὅθεν και οἱ γνωρίζοντες καλῶς τὴν ἐμὴν φύσιν, Και κάμνοντες ἐμοῦ καλὴν και ἀρμόδιαν χρῆσιν. Κ' οἱ ἴδιοι εὐδαιμονοῦν και ἄλλους ὠφελοῦσι, Κ' εἰς τὴν εὐμερίαν δὲ ἀπάντων συντελοῦσι. Πασχάσατε λοιπὸν, παιδῶ, νὰ εὐρήτε τί εἶμαι· Ποῖα ἡ φύσις ἡ ἐμὴ, τί κάμνω και ποῦ κείμαι. Συγχρόνως δὲ φροντίσατε και νὰ ὠφεληθῆτε,

Ἐκ τῆς καλῆς μου χρήσεως πολὺ νὰ προαχθῆτε. Προσέτι νὰ συντείνετε κ' εἰς εὐτυχίαν ἄλλων, Εἰς τῶν τεγνῶν τὴν πρόδον και τοῦ ἀνθρώπου μάλλον. Κι' οὕτω νὰ γείνητ' αἰτίαι πάντες νὰ εὐλογῶσι, Θεὸν τὸν παντοδύναμον ἀπαύστως νὰ θηνώσιν. Ὅστις ἐπιδοκίσειν ἐμὲ μὲ ταῦτα τὰ προσόντα, Κ' ἐδημιουργῆσεν ὁμῶς και ἅπαντα τὰ ὄντα.

K.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.

Ἐἴλλος τις εὐγενῆς, καλοῦμαιος Δερντης συνειθίσε νὰ ἀναγινώσκῃ καθ' ἑκάστην τρία κεφάλαια τῆς Γραφῆς ἀσχεπῆς και γονατισμένως.

Ἡ Δάδο Χόβαρδ ἀνεγίνωσκε τὰς ψαλμοὺς δώδεκα φορές τὸ ἔτος, τὴν Νέαν Διαθήκην τρεῖς, και τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἅπασι.

Ἡ Δόκτωρ Γεώργιος ἀνεγίνωσκε 15 κεφάλαια τῆς Γραφῆς καθ' ἑκάστην, πάντε τὴν πρωίαν, πάντε τὴν μεσημέριαν και πάντε τὴν ἑσπέραν πρὶν πλαγιάσῃ.

Ὁ Ἱερ. Χουίττακερ ἀνεγίνωσκον ὅλας τὰς ἐπιστολάς ἅπασι εἰς δέκα και πέντε ἡμέρας.

Ὁ Ι. Βάρνε ἀνεγίνωσκε τὴν νέαν Διαθήκην 120 φορές, Ὁ κ. Φ. Κόττον ἀνεγίνωσκον ἐξόκληρον τὴν Γραφήν δώδεκα φορές τὸ ἔτος.

Πάντες δ' οὗτοι και πλείστοι ἄλλοι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα Ὁ ἀπετέλουν πολλοὺς τόμους, ὁμολογοῦν, ὅτι εὐρον τὴν Γραφήν πάντοτε εὐχάριστον, διδακτικὴν και παρήγορον.

ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ και ΑΠΟΒΙΩΣΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Π. ἀ. ρ. ἰ. φ. ἰ. — Πληθυσμὸς 1,986,748 (21 ἰανουαρίου 1877). — Αποβιώσεις ἀπὸ τῆς 13—19 Ἰουλ. 1877, 889.

Λ. ο. ν. δ. ἰ. ο. ν. — Πληθυσμὸς 3,533,484. — Αποβιώσεις ἀπὸ τὰς 8—14 Ἰουλίου 1877, 1,449.

Β. ε. ρ. ο. λ. ἰ. ο. ν. — Πληθυσμὸς 998,394. — Αποβιώσεις ἀπὸ τῆς 1—7 Ἰουλίου 1877, 1,077.

Ν. ε. ἰ. α. ὁ. ρ. κ. η. — Πληθυσμὸς 1,076,618. — Αποβιώσεις ἀπὸ τῆς 10—16 Ἰουλίου 1877, 441.

Β. ε. ἰ. ν. η. — Πληθυσμὸς 714,548. — Αποβιώσεις ἀπὸ τῆς 1—7 Ἰουλίου 1877, 393.

Ν. ε. ἰ. α. π. ο. λ. ε. — Πληθυσμὸς 454,984. — Αποβιώσεις ἀπὸ τῆς 18—24 Ἰουλίου 1877, 270.

Ἄ. θ. η. ὠ. ὦ. ν. — Πληθυσμὸς 44,510, (ἀπογραφή 1870) 78η 65,000. — Αποβιώσεις ἀπὸ 10—14 Ἰουλίου 28.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Τίς διεδέχθη τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναοῦ;
2. Τίς ἦτο ὁ ἔσχατος Κριτὴς τοῦ Ἰσραὴλ;
3. Τί σπουδαῖον γεγονός συνέβη εἰς τὸν Ἰσραὴλ εἰς τὰς ἡμέρας του;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐπειδὴ παραπονοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις και τῷ Ἐξωτερικῷ συνδρομηταί, ὅτι δὲν προσφάνουν νὰ πέμπουν τὰς λύσεις τῶν αἰνιγμάτων και οὕτω τὰ ὀνόματα τῶν ἐν Ἀθήναις και Παιραιεῖ συνήθως δημοσιεύονται, διὰ τοῦτο ἀπεφασίσασμεν νὰ δημοσιεύσασμεν τὴν λύσιν τοῦ ἐν τῷ τελευταίῳ ἀριθμῷ αἰνιγματος εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον· θέλομεν δ' ἐξακολούθησι τοῦ λοιποῦ νὰ δημοσιεύωμεν τὰς λύσεις τῶν αἰνιγμάτων εἰς τὸ τρίτον φύλλον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς των.